

at give en høiere Rente. for Prioritet med 2den og 3die. Sikkerhed i Eiendomme, saa vil der jo vistnok allerede være gjort et Skridt nærmere til at faae den hele Rentefod frigiven; men jeg kan ikke nægte, at jeg maa ansee det for rigtigst, om man paa eengang havde alle Bestemmelser om Rentefoden.

J. N. Hansen: Jeg kan begynde omtrent, som den sidste ærede Taler begyndte, kun med den Forandring, at jeg vil yttre mig i modsat Retning. Han sagde nemlig, at de Indvendinger, han havde hørt iasten mod at frigive Rentefoden, vare de samme, som han mange Gange tidligere havde hørt, uden at de havde gjort nogen Virkning paa ham; jeg kan sige: det Forsvar, jeg iasten har hørt for at give Rentefoden fri, er det samme, som jeg saa ofte har hørt, uden at det har gjort nogen Virkning paa mig. Jeg har lagt Mærke til, at det i Reglen er dem i Landet, der have Omsætninger med store Summer, der ønske Rentefoden frigiven, medens den store Deel af Befolkningen, der lever uden at kjende saadanne Transactioner, uden nogenstunde at have seet saadanne uden maaskee en ganske enkelt Gang i deres Liv, derimod paa ingen Maade kunne gaae ind paa denne Betragtning af Sagen. Jeg troer, at det vilde fremkalde et saadant Røre, dersom man pludselig paa eengang frigav Rentefoden, at det vilde være til stort Uheld for mange mindre Familier i Landet, som ikke ville kunne taale et saadant Tryk. Jeg indrømmer, at det maaskee kunde være til Fordeel for enkelte Eiendomsbestidere, men jeg troer, at de Eiendomsbestidere, for hvem den forandrede Lovbestemmelse vilde være til Fordeel, forholdsviis vilde være meget saa,

medens det vilde være til Skade for langt flere. Jeg har ogsaa, ligesom den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Valgkreds (Monrad) fundet en Bestyrkelse for denne min Frygt deri, at de trende ærede Talere, som yttrede sig for Rentefodens fuldkomne Frigivelse, have fundet, at det dog ikke gif an at lade det Samme gjælde for Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler. Den ene af disse ærede Talere yttrede endog saa, at han ansaae det for nødvendigt, at der kom en saadan Bestemmelse ind i Loven, som paalagde Bestyrkerne af saadanne Midler ikke at opstige saadanne Capitaler; men deri ligger aabensbart, at han heller ikke har kunnet frigjøre sig for den Frygt, som jeg nærer for, at et saadant Spring med Hensyn til vort Pengevæsen, der er et af dem, der griber meest ind i alle private Forhold, vilde føre stor Skade med sig. Naar en æret Taler yttrede, at saadanne Eiendomsbestidere, som skaffede sig Capitaler til høiere Rente, naar de vare driftige Folk, ikke længe vilde vedblive at være Skyldnere, saa maa han dog paa den anden Side indrømme, at det meget berøer paa Conjunctionerne, idet disse nemlig kunde blive saaledes, at en Mand, der søgte Penge til høiere Rente, meget snart vilde, paa en anden Maade, end han tænkte sig, undgaae at blive Skyldner, men vistnok ikke til hans Fordeel. — Da der iøvrigt er yttret Saameget, skal jeg paa dette Trin af Sagen indskrænke mig til disse Bemærkninger, og kun til Slutning udtale, at jeg vilde ansee det for rettest, om vi ikke gif videre, end Lovudkastet gaaer, men bleve staaende ved Regeringens Forslag, saaledes som det er blevet forelagt.